

- 1) den foran berørte forøgede Anvendelse af Cellestraffen over for de til Forbedringshusarbejde inddømte Fanger i Tiden efter 1890—91,
- 2) en betydelig Nedgang i Antallet af indsatte Fanger i de 4 sidste Aar, og
- 3) en Formindskelse af den idømte Straffetids Gennemsnitsstørrelse for de indsatte Fanger.

Af disse Forhold kan det under 1) nævnte næppe antages at have haft nogen betydeligere Indflydelse, idet Cellestraffen vel i de sidste 10 Aar har været benyttet i større Omfang end tidligere; men dog ikke i saa meget højere Grad, at Fangeantallet herved har kunnet synke væsentligt. De to andre Forhold, som findes belyste ved Tal paa Overfigten, har sikkert været de væsentligste Aarsager til Nedgangen. Det vil af Overfigten ses, at det aarlige Gennemsnitsantal af de indsatte Fanger, udregnet for hvert Femaar af Perioden, i de første 25 Aar kun synker fra 126 til 112, medens det i det sidste Femaar kun har været 89. Tilgangen har, som det fremgaar af Overfigten, navnlig i de 4 sidste Aar været abnormt lille, og dette har selvfølgelig i høj Grad medvirket til Nedgangen i Fangeantallet. Af de under Rubrikken „Idømt Gennemsnitsstraffetid for de indsatte Fanger“ anførte Tal vil det ses, at Straffene gennemgaaende i den sidste Halvdel af Perioden have været noget mindre end tidligere, og at hver Straf, naar man sammenligner Gennemsnitsstallet for det første Femaar med det tilsvarende Tal for det sidste, gennemsnitlig er bleven 0,34 Aar kortere. Af de her nævnte 3 Momenter, der alle have bidraget til en Formindskelse af Fangeantallet, kan det kun med Sikkerhed siges, at det under 1) nævnte, der, som nævnt, næppe har haft nogen større Indflydelse, ogsaa i Fremtiden vil gøre sig gældende. At Antallet af indsatte Fanger derimod skulde vedblive at være saa lille som i de sidste 4 Aar, er lidet sandsynligt, naar henses til Befolkningens Tilvækst og til, at der ikke for Mænd har fundet en tilsvarende Nedgang i Antallet af Straffanger Sted, og med Hensyn til Gennemsnitsstraffetidens fremtidige Størrelse er det umuligt at danne sig noget paalideligt Skøn, idet nogle saa Indsættelser af Lugthushfanger med lange Straffe straks ville bevirke, at den stiger betydeligt.

Et Moment til Bedømmelsen af den sandsynlige Størrelse af Fangeantallet i den nærmeste Fremtid skal endnu nævnes. Da den i de sidste Aar stedsundne ringe Tilgang til Anstalten vil bevirke, at Afgangen fra Anstalten i den nærmeste Tid vil blive forholdsvis ringe, vil en Stigning i Tilgangen — blot til dens normale Højde — snart bevirke, at Fangeantallet maa stige, og dette maa vedblive at finde Sted, indtil det normale Forhold atter er tilvejebragt mellem Indsættelser og Løsladelser.

Overinspektionen skal endnu henlede Opmærksomheden paa to Forhold, som ogsaa tale for, at den projekterede Anstalt ikke opføres i ringere Størrelse end beregnet.

Det ene er det, at Anstalten bliver Landets eneste Strafanstalt for Kvinder. I Perioder, i hvilke Tilgangen er særlig stor, og saadanne Perioder indtræde af og til, navnlig i Tider, hvor Forbrydelser optræde — saa at sige — epidemisk, hvilket f. Eks. oftere har været Tilfældet med Hensyn til Brandstiftelse, maa Anstalten være i Stand til at modtage en saadan kortvarigere, særlig stor Tilgang. Ved Mandsanstalterne har man under saadanne Omstændigheder den Udvej, som jævnlig benyttes, at sende Fanger, naar den ene Anstalt er overfyldt, fra denne til den anden; men noget saadant kan selvfølgelig ikke ske for Kvindefangernes Vedkommende, naar der for disse kun findes een Anstalt.

Hvor nær den saaledes fremhævede Bæmskelighed kan frembyde sig, vil eksempelvis ses af, at Maksimumtallet af Cellesfanger i det sidste Aar (1899—1900) har været 83. Forudsættes blot en lignende Stigning i det næste Aar, som den der fandt Sted fra Aaret 1898—99, nemlig 11, vilde et efter Reduktionen beregnet Dagscelletal, nemlig 90, vise sig at være for lille. At benytte den Udvej, at lade et Antal Cellesfanger gaa over til Fællesskab, vilde være i Strid med Lovgivningen, dersom de Grunde, der berettiger til saadan Overførelse, se Straffelovens § 13, ikke forelaa.

Det andet Forhold er endelig det, at den projekterede Anstalt egentlig bestaar af 2 Fængsler, et Cellesfængsel og et Fællessfængsel. I begge disse bør der være disponible Pladser, og der maa derfor af saadanne Pladser være et større Antal, end hvis Behandlingen var ens for alle Fanger. Det kan derhos meget godt